

J. E. Bogomil :

Na laži ujeta.

„Minka, ali se ne boš danes nič učila? Jutri bo krščanski nauk! Ali ne veš?“

„Saj že vse znam.“

In urno je oddirjala Nagodetova Minka k Močnikovi Ivanka. Katekizem je pa mirno ležal v šolski torbici in čakal na Minko.

Drugi dan je šla pa Minka v šolo. Plaho se je ozrla na gospoda kateheta, ko so vstopili, potem pa še bolj plaho pod klop. V srcu ji je vstajala gorka želja, da bi je le gospod katehet ne videli!

„No, Minka Nagodetova, boš pa tudi ti kaj povedala . . .“

Kakor strela iz jasnega jo je oprášnil glas gospoda kateheta. Dve nesreči naenkrat: pazila ni in zna nič. Minka vstane in molči. Oh, ko bi le mogla izginiti iz šole! Pa ne: še dalje bo morala sedeti v šoli, zaprta bo. Prav gotovo!

Že posluša Minka obsodbo gospoda kateheta. Potem sede. Oblak nevolje ji potemni obrazek. Pa ni bita jezna toliko sama nase, ampak na gospoda kateheta je bila jezna.

Tistu dan so doma dolgo časa čakali z južino na Minko. Slednjič so jo le pričakali. Plaho je begalo njeno oko po hiši od ata do mame in od mame zopet do ata.

„Minka, kje si pa bila danes toliko časa?“

In zopet se je pooblačilo njeno obličje. V očeh se je zablistalo, in iz oči se je vsula ploha solzâ, in v počas ih sunkih so prihajale na dan obtožbe zover gospoda kateheta: „Nekaj takooo — težkega — so me — so me — so me vprašali, pa nisem znala — pa — pa — pa sem bila — u-u-u-u — za — zaprta . . .“

„Saj si včeraj dejala, aa vse znaš.“

„Saj sem — vseee — vseee znala — samo tistega — ne — ne — kar so — so me vprašali . . .“

„Čudno to!“ pravijo mama. „Zakaj pa nisi gospodu povedala, kaj znaš. Gotovo bi te bili radi kaj drugega vprašali.“

„Ko sem — se jih — tako bala.“

Minka se je solzila na vso moč. Ko se je pa potok solzâ ustavil, so pa vzeli mama katekizem v roko.

„Tako! Boš pa meni povedala, kar znaš.“

Kar potemnilo se je spet okrog Minke. Gosta megla solzâ je zastrla njene oči. Ničesar ni več videla in beseda ni prišla iz njenih ust. Vse zastonj! Kdo bi neki odgovarjal, če nič ne zna!

Minka se je vjela v zanko, ki jo je sama spredla. Temno kakor hudourni oblaki je njeno obličje. V tla se je oziralo njeno oko, le sempatja se je vzdignilo in plaho pogledovalo, kar bodo rekli mama.

A mama niso rekli nič. Nevoljni so vstali in odšli na vrt. In ravno to jo je najhuje bolelo. Niti besedice ji niso privoščili.

»Minka vstane in — molči«.